

Nhiều điều phù lầy
giả gương,
Người trong một nước
phải thương nhau cùng!
(Phong dao)

Bảo-quân : 48 rue Vannier, Saigon
Dãy thép nói số 566

PHƯƠNG ĐÔNG TA ĐẾN LÚC PHỤC-HƯNG CHĂNG ?
CHUYỆN MỘT NGƯỜI TÂY
ĐI Ở CHÙA TU ĐẠO PHẬT

— Cái gì Linh-Côn ? Bộ anh nào điên, muốn phá người hay sao vậy ?

— Thiệt chớ phá ! Tôi chỉ là Linh-Côn đã vượt ngục trốn ra được rồi.

(Coi tiếp bên trong t)

NGHĨA-ĐỊA CHO NHỮNG MÔ VÔ CHỦ

Ở Huế nên có một cái

Nói đến các mô vô chủ ai mà viếng thăm, thiết tôi rất lấy làm thương tâm, tại một địa phương này nữa, làm cho tôi phải viết ra hai mấy ở trên báo chương để tỏ cùng các độc giả một nỗi lòng, nếu có hay thì thật hân hạnh và may cho tôi lắm.

Tôi vì quê quán xa, nên xin ở luôn trong trường (Quốc-học Huế) nhân hôm chưa nhả ra chơi được trời quang mây tạnh, rất lấy làm vui vẻ. Đi qua những cái nhà thương như dispensaire Pasquier, Brioux v.v... thấy đến ai người chen vai kề lưng cạnh, lủ năm lủ ba, người lớn, đàn bà, quần nít không biết bao nhiêu đến để xin thuốc chữa bệnh. Bụng đang mừng thầm và khen người công-dục của nước Pháp thì bỗng dưng đưa đến tại tôi những tiếng nước nỏ sụt-sùi, Ngảnh lại thì ra một bác nông-phu rất thâm lại, đang ngồi hai tay ôm trán, đầu gác xuống đất mà khóc, bên cạnh một cái cột đèn, tôi liền đứng chân lại phòng xem có giúp được ích gì cho bác không: « Nay, làm sao mà khóc thế? Ai đánh? » Nghe tiếng có người hỏi, bác nông-phu ngẩng đầu lên nhìn tôi một lúc rồi trả lời rằng:

Số là vì cảnh nghèo khổ, hôm nọ cha tôi bị sốt rét, không có tiền uống thuốc An-nam, nên đây xin nằm nhà thương. Tôi không thể đi theo được, đành phải ở nhà, mà tôi đến cái không nói gì, chờ lại đến mẹ già, em gái. Nhưng đã một tháng nay tin tức không có, tôi mới phải lên đây, song lên đây thì biết han ai, vào nhà thương thì tìm ở đâu? Cha mẹ khác gì như chim sẻ vào rừng rậm, (chắc các độc-giả cũng biết nhà thương Huế là rộng rãi và to tát). Thế cho nên tôi phải lúc hành khất lúc đói, tin tức này, nay mới hay rằng cha tôi đã chết. U chết đã xong, lúc từ giả cõi trần tôi không được gặp mặt cha này lại còn không thấy mẹ mà ở đâu, vì thế nên tôi khóc: thật là mất mẹ cha còn gì đau xót bằng?

Vậy chờ quê quán bác ở đâu? Bác khà từ: cha tôi hay, bác.

Tôi ở giáp Quảng Trị, cách đây hơn sáu mươi cây số, đây từ già già, đi đến tất mất trời thì tới đây. Nói xong lại khóc, hai mắt hốt châu tâm tử, rồi khiến cho tôi trong lòng cũng cảm thấy hơi đau. Nghĩ đau xót, thấy cảnh nghèo, bực mình thay cho con tao vô lễ, trên chỉ những nói! Đã khiến cho tôi âm dương cách biệt, cha không gặp con lại còn không nhận biết một cha, sự đời thay cho cảnh một kẻ nghèo tật nghĩ ở chốn nhà

thương, lúc nhắm mắt đã đánh không ai nhận gói, lơ lửng chủ thấy xung quanh bốn bức tường với trăng soi, (đây nói ở nhà xác), lúc chết lại với vàng, liệm ở chôn ngang. Rồi do 11 giờ, có mấy bác pham, đội lối áo xanh (1) sắp hàng mà đi về cùng với trăm ngàn bác pham áo xanh khác thì rồi con cái con biết tâm ca bồng chim đầu nữa mà đó? Ha. Năm-giao, lên Ngự-bình thì ngón ngang go đống, là liệt hàng ngàn hàng vạn, biết cái nào là cái mô cha? Thương thay cho cha! khổ thay cho cha! rồi đây ai người thăm viếng, nên hương bát nước biết như vào đâu? ...

Dã đứng một hồi lâu để chứa buồn cùng bác nông-phu, tôi bèn cáo từ chàng khỏi trong dạ ngậm ngùi thương xót, miệng khấn thầm trời đất phù hộ cho người con có hiếu nhân được mô cha. Nhưng tôi lại tự hỏi: nhân được rồi để làm gì? Để mà khóc, khóc cho hồ như, bỏ thương, khóc cho chế chán, không thể không cảm tâm, cho hay người ta lại ứng khóc, vậy ra đời để mà khóc lý thuyết nhà văn sĩ Bougard rất hấp tấp lý người mình!

Về đến nhà trọ, bụng tôi vẫn còn phân vân nghĩ ngợi không biết làm sao. Sau tôi mới nghĩ ra được một ý kiến, vậy xin các độc-giả cho phép tôi được bày tỏ.

Tôi chỉ biết mong các ông nghị-viên cùng các hội-dồng hoặc từ thiện công-kho, hoặc từ thiện-giáo, mà làm một cái nghĩa địa, như ở Tân-thới hay Saigon thì tôi không biết đã có chưa, chờ ít ra ở Huế cũng phải có một cái, chờ đứng nên để cho họ vào giúp đỡ để ở chốn nơi bỏ đường, có khi chỉ một cơn mưa to, đổ làm cho khách bộ hành, hoặc chủ liêu-phu thấy lỗi ra một cái quan tài bằng gỗ tạp, lợp đất chưa được kỹ. Vì chưng các ngài quá lo việc nước việc dân, lòng hữu ái, nghĩa hợp quần, nên các ngài không được mướn-kịch đến những điều ấy, các ngài chưa được thấy họ chôn lấp một bữa nào, thiết là liên tiếp chôn ngang, nắp quan se-se mặt đất, cho các ngài đã trông thấy thì sao cho khỏi động lòng?

Vậy ý kiến của tôi là đem mong ở như các ngài lập nên một cái nghĩa-địa gọi là « nghĩa địa những kẻ bần cùng » (cimetiére des indigents) ở trong đó sẽ chôn những kẻ bần cùng, không vợ con, không anh em thân thích. Như vậy thì tôi biết đương nào.

L. V.

(1) Là ai chết ở nhà thương không có người nhận thì sẽ có bốn người phân nhau bỏ vào một cái quan tài rồi đem đi chôn. Họ thương lắm lắm.

TIN THÈ-GIỎI

PHÁP QUỐC

Tái-chánh

Hôm kia quan thượng-thor bộ Tài-chánh gõ tuyên bố rằng ngài sẽ cải-cách nền tài-chánh nước Pháp lại vì công nợ thiếu đến ba ức quan (3 milliards). Lời tuyên bố ấy làm cho thượng-giới ái ngại lắm. Chánh-phủ định bớt binh phí, lương bổng của quan lại và tiền trợ cấp các thứ xuống 10 phần trăm.

Còn muốn chấn chỉnh công nho hóa-xa lại, thời chánh-phủ sẽ kiểm cách chi-phí ba cách: van tài la đường xe lửa, đường xe hơi và các sông-rạch thế nào cho sự vận tải thông thương và tiện lợi thêm lên.

Chưa chỉ mà các liên-đoàn quan lại đã nhóm nhau từ tỉnh để tự vệ quyền lợi của mình.

Còn cái tin tăng thuế tài sản là tin huyền.

Chắc là chánh-phủ sẽ bớt các việc phi tốn về công-lich để bù khuyết cho công nho.

Đảng Cấp-tiến

Ông Yvon Delbos, đảng Cấp-tiến, được cử phó-chủ tịch Hội nghị-viện thế cho ông Dalimier được lãnh bộ Lao-dộng.

Pháp Anh gặp mặt

Ông Thủ-tướng Herriot sẽ thiết tiệc long trọng tại đền d'Orsay bữa thứ bảy và chúa nhật này để đón tiếp ông Thủ-tướng nước Anh là Mac Donald và ông thượng Simon.

Các quan Thượng-nhóm

Chức 9 Juin, 6 giờ, các ông Thượng-thor và các ông phó Thượng-thor nhóm nhau tại bộ Ngoại-giao, do ông Herriot chủ tọa để nghe ông Herriot trình bày tình hình ngoại-giao quốc tế trước ngày hội nghị giảm binh và bồi thường chiến phí tại Genève và Lausanne.

Ông Dalimier, thượng-thor Lao-dộng, bày tỏ tình hình của lao-dộng Pháp. Hội-dồng nghe xong, liền bàn luận để tìm cách bớt sự khủng-hoảng và từ nạn thất-nghiệp.

Lập thành đảng mới

Vì bữa tọa nội-các Herriot trình diện với Hội nghị-viện và xin bổ thêm tin nhiệm thời trong. Đa-chủ tả-dương (Républicain de gauche) mà ra hai phe, một phe 26 người bỏ thêm bất tin nhiệm ông Herriot, còn một phe 35 người không chịu bỏ thêm. Ông Tardieu cựu Thủ-tướng bỏ thêm bất tin nhiệm ông Herriot. Bộ tham rồi ông tuyên - bố sẽ xin ra khỏi Dân - chủ tả-dương, và không thân nhập vào đảng khác. Ông ra bỏ bỏ bỏ của ông theo ông mà ra khỏi đảng và lập thành cái đảng mới tên là « Trung-ương, dân-chủ, xã-hội ».

Thượng-thor, dân-chủ, xã-hội, thượng-môi, xã-hội dân-dân. Sang ngày 10 Juin, bọn theo ông Tardieu nhóm nhau lại

để bầu cử ban ủy-viên hành-chánh, do ông Tardieu chủ-tịch và Maurice Petsche tho-ky.

Lập thêm đảng để pha nhau nữa.

GENÈVE

Hội-nghị giảm binh

Đại - biểu - đoàn của nước Pháp cải-chánh cái tin đồn rằng đại-biểu Anh có trao cho đại-biểu Pháp một cái tờ phân đối cái nghị-án của nước Pháp xin để cho hội Liệt-cường có đủ khí-giới binh mã tinh nhuệ để đối phó với liệt-cường và sự phổ-thông về tàu-bay trong vạn-quốc.

Kinh-tế ở trung Âu

Ban ủy-viên của hội Liệt-cường đặt ra để xem xét tình hình kinh-tế ở Trung-Âu và Đông-Âu, tiếp tục công việc luôn từ chiều 10 lấy đến nay tại Paris và sẽ xét lại các tờ phúc-báo của các nước gửi đến.

ANH

Chánh-sách của chánh-phủ Anh

Trong chánh-giới nước Anh người ta đoán rằng nếu lời bàn luận của các quan Thượng-hòm rầy xu-hướng theo ý kiến của tòa nội-các là bỏ hết nợ bồi thường về chiến-tranh thì mấy ông đại-biểu Anh ở Paris hoặc ở Lausanne cũng không có thể quyết định điều gì khác được.

Vậy thời sự hội hiệp của đại biểu Anh và đại biểu Pháp tại Paris, sẽ là cái luận-liệu của vấn đề bồi thường và giảm binh ở tại Genève. Hiện thời không ai dám quả quyết trước sự kết quả của cuộc hội nghị ấy ra thế nào. Chắc có lẽ tòa nội-các và Chánh-phủ sẽ để cho hai ông Mac Donald và Simon tự do thương lượng với Liệt-cường nhưng cứ theo cái anh-sách của hội-dồng thượng-thor mới nhất định vừa rồi.

Vua Abyssinie vượt ngục!

Hàng thông-tin Reuter cho hay rằng ông vua cũ nước Abyssinie tên là Ly Yassu mới đây cải trang theo dân bà rồi ra khỏi ngục Ras Kassa mà trốn trong xứ Godjam. Ông Thượng-thor bộ binh kéo một đạo binh mã rất đông đuổi theo bắt lại. Nhưng nghe nói dân hỗn-xử quí hàng với vua Ly Yassu đồng vu số, còn binh của chánh-phủ đem theo để vây bắt vua lại, thời ông ảng xách súng mang đạn nháp phe với quân nghĩa-dũng cả!

ĐỨC

Nội các mới làm việc

Tòa nội-các mới đang thảo luận nhiều đạo mạng-lệnh để

giải-quyết vấn đề lý tài và từ nan thất nghiệp. Nội-các còn lo tìm cách để xử-trí với đảng sau khi chủ-tịch Hitler đắc thắng ở Prusse (Bavaria).

Xin chú ý

Nón Casque láng liềg và băng cao su nguyên giá 15\$00 ha còn 15\$00 một cái.

Nón Mossant có hai màu: xám lơ xanh và xám hồng nguyên giá 15\$00 ha còn 10\$00 một cái.

Khăn đen Suối-dơn Lãithieu bằng nhiều Cẩu-kho và băng cam-nhung, nguyên giá 3\$00 ha còn 1\$50.

Nỉ đen dày thiết uớt nguyên giá 8\$50 ha còn 5\$00.

Có bán tại nhà hàng Nguyễn-Dức-Nhuận 48, Rue Vannier SAIGON.

Giá 15\$00 tính có 5\$00

Hai mươi năm danh tiếng la phòng trông rắng và chụp hình ngày và đêm, về hình mực Tàu ở chợ cũ PHOTO-SAIGON đường Vannier số 74; ở Dakao số 116-118. Bđ. Albert 1er Photo KHONG-MINH có cho mượn máy chụp hình lớn, nhỏ đều đủ và rồi hình thiết đẹp, đầu lớn nhỏ cũ mới đều rọi sáng, tùy theo ý thích của quý vị, hình rọi không tốt không giống, chúng dám lấy tiền, giá tính thiết rẻ có 0m30X60 giá 6p. có 0m30X90 giá 3p. Muốn thêm màu thì tính thêm 1p. mỗi tấm, có tráng Vernis thì mỗi tấm 1p.

Ở cách xa gửi hình lại, tôi sẽ gửi cách lảnh hóa giao ngân.

Nguyễn-văn-Chấn

GẦN TỚI MÙA MƯA BÀ CON NÊN COI CHƯNG

Hết năm nắng nóng, sang qua mùa mưa thường hay có bệnh Thiên-thời là một bệnh rất hiểm nghèo.

MUON ngừa bệnh này nên để dành trong nhà 1 ve thuốc trị bệnh Thiên-thời kêu là « Elezir - anticholérique Khương-Binh-Tinh » ở Cánhlor là một thứ thuốc mà trong lúc châu-đều có sự khủng-hoảng thiên nhiên và đã cứu sống rất nhiều người.

THUỐC này, đã nhiều lần quan từ thầy thuốc Sar-ramon khuyên nhà chủ chủ của người nên có trong nhà luôn luôn.

Giá mỗi ve 0\$50, 12 ve 6\$00. Có chỉ cách dùng rành rẽ. Có trữ bán tại nhà thuốc: Khương-Binh-Tinh (Cánhlor) Longquynh « Sadee (cửa Cai-sen) Pharmacie Dalat Médecin TIEUT Chaudrie

cho mượn và sửa máy viết, khắc hình vẽ thau và đá, làm mô-bia đá cẩm-thạch, khắc con dấu và bản đồ.

Bàn máy và đĩa hai Bắc-ky, bàn sĩ có maillot giá rất rẻ, mua nhiều có huê hồng.

DỒ-NHƯ-LIÊN 91 et 110, Rue d'Espagne TELEPHONE 690

Về ruột thư nào làm vừa lòng chủ xe? Thì chỉ có ruột Continental của người Đức chế ra thôi.

Lâu mòn, không rò rỉ, không trơn, không trượt, mòn tới bờ cũng không sao, ấy là mấy cái tính chất đặc biệt của ruột Continental.

SAIGON AUTO

Etablissement TANG-QUANG-DI Đại lý đặc-quyền Đồng-dương 18-28 Rue Amiral Roze, SAIGON

Vi muốn bán hết hàng

để dọn làm nhà báo cho rỗng, nên kẻ tức đây những hàng lụa như hàng ông Nguyễn-Dức-Nhuận sẽ bán, tính giá thiết rẻ, cầm nhưng bông la đủ màu nguyên giá 2\$10 một thước, ha còn 0\$70 một thước. Cầm nhưng lót nguyên giá 1\$30 ha 0\$30 một thước.

Thương-huê thiết nguyên giá 2\$20 ha 1\$80 một thước.

Mình thừa bông nhưng 140 nguyên giá 21\$ ha còn 1\$5.

Mình thừa nguyên giá 15p.00 ha 8p.00 mình thừa bông dệt (crêpe georgette) nguyên giá 11p.00 ha 10p.00 thứ 12p.00 ha 8p.00

Nhưng toàn tơ đen có ứng nam nguyên giá 4p. mỗi áo ha còn 30p.00 thứ 35p.00 ha còn 25p.00 thứ 30p.00 ha 20p.00.

Nỉ có sọc (fantaisie) nguyên giá 8p.00 một thước ha còn 3p.50.

Nền dùng

Dầu

TÙ'-BÍ

Thật hay

Hội Đồng báo

Như nghệ tinh, như thần vinh, thì lại nhà PHAM-THU-KINH mà học máy đánh chữ trong một tháng đã thành nghệ và có sửa các thứ máy đánh chữ, đồng hồ di kiểu, có báo lảnh, khắc đủ kiểu con dấu và mô-bia cẩm-thạch v.v...

Sửa các thứ mô-tơ, di-na-mo về xe hơi, quạt máy đủ kiểu.

PHAM-THU-KINH 17, Rue Do-hu-Vi, Saigon Telephone N° 936

Máy khéo, cắt đúng, giá rẻ là mấy cái đặc tính của tiệm:

PHAN-BÁ-LƯƠNG

118, Rue Espagrie, Saigon

MÌNH SAO HAY LANG TRÍ QUÁ

Thứ thuốc « Diêu-phụng » được làm hoàn » gọi là thứ thuốc bổ của dân-bà đây, hôm nọ mình đau tới vô tiem mua có bốn năm hộp nhưn chữ A nhà thuốc « Phụng-gia-viên » số 123 đường Paris bày giờ mình ăn uống ngủ được, trong mình lại khỏe, vậy bây giờ mình lại quên là nghĩa gì, đó cũng vì thứ thuốc hay nên hàng phu nữ thứ g hỏi mua không ngớt! Vậy các y có chủ dãi-ly cho mình mua đây, Nguyễn-thị-Kinh Saigon, Long-Phát bán đồ nữ trang ở Phú-phước, và ở tại Nam-vang Maison Paul Báu.

THUỐC « DIÊU-PHỤNG »

được làm hoàn » gọi là thứ thuốc bổ của dân-bà đây, hôm nọ mình đau tới vô tiem mua có bốn năm hộp nhưn chữ A nhà thuốc « Phụng-gia-viên » số 123 đường Paris bày giờ mình ăn uống ngủ được, trong mình lại khỏe, vậy bây giờ mình lại quên là nghĩa gì, đó cũng vì thứ thuốc hay nên hàng phu nữ thứ g hỏi mua không ngớt! Vậy các y có chủ dãi-ly cho mình mua đây, Nguyễn-thị-Kinh Saigon, Long-Phát bán đồ nữ trang ở Phú-phước, và ở tại Nam-vang Maison Paul Báu.

NHI-ĐỒNG TIỂU-THUYẾT

N. 7

CÁI XE HƠI CỦA CẬU RÔ-BE

KHẮC-THIỆN dịch thuật

(Tiếp theo)

V. - TRÊN CON ĐƯỜNG CUỘC-TỜ-RICH-SẮC

Cậu Rô-Bê được (lính đem xe trở về, nhưng chỉ với một đống nhỏ cỏ cần đâm và đồ nghị-lực mới ngồi lên đầu rên cái xe hơi mà nó tự chế ra và tự làm lấy, nay báo nó như thế phỏng có hiệu-quả không? Và chiếc khí trời mát mẽ, sạch vật tươi cười làm cho Rô-Bê chưa hề khi nào cảm thấy nóng bức. Cậu muốn sẵn có xe đạp chơi một vòng, song cũng ngập ngừng làm vì cậu

chưa hề khi nào cảm thấy mệt. Bật đầu ở công-viên cậu quay xe thẳng về nhà, sau vì nhiều cô đến đáp nên không quên hẳn lời cha. Cái xe ti-hon lại chạy vờng vãng lăm, con đường Bê-ác lên Cuộc-tờ-rich-sắc (Coutinac) ở thẳng trước mặt cậu cũng ngập ngừng vô cùng.

Cậu không thể nào dẫn lòng được. Mãi đến có đi chơi năm một chút cũng chưa phải là tới rồi. Đây là một lễ mà nhà sáng-tạo trẻ tuổi kia đã viên

ra trước để bảo chữa cho mình. Con đường Cuộc-tờ-rich-sắc bằng phẳng, ít dốc, nên cậu có cho xe chạy luôn và không phải bước xuống đất nữa. Cậu bắt đầu đâm-trồng thẳng đường trước, tha hồ đóng đạp, một mình tự chủ, tiếng máy êm êm, sự thoải-lạc lúc bấy giờ mới bù công lao khổ trong mấy tháng trước.

Nhưng mà cái gì ở đời lại chẳng tới lúc cùng tận! Đến những sự thanh danh lừng lẫy cũng có khi như nước trôi, mây cuốn, điện chạy, gió bay mà thoáng đi, đi mất.

Ac-vàng-gát nói, trời đã hoàn bốn, cậu bên quay xe trở lại, trông lòng lo sợ, chẳng biết ba cậu có giận dữ, đánh đập gì chăng?

Lên tới dốc cuối cùng, đường cao đã lộ rõ xóm nhà Bê-ác. Khi ấy, giữa đường trở ba người đi xe đạp thì chẳng còn

ai qua lại. Ba người đứng lại, giơ xe bên rãnh rồi lên vào một khóm rừng gần đây. Cả ba đều có cái gì đó như nghĩ thầm. Hai người mang cái bị da lại lo gấn gấn kỹ càng. Cậu Rô-Bê chỉ thấy thoáng qua như thế, vì cậu lúc bấy giờ vào lo trận lối - định sẽ xảy tới, và chủ ý vào tay lại xe mình mà thôi. Gần tới nhà lòng càng lo sợ. Điều chẳng may cho cậu dường như đã bày ra trước mắt. Một số đông người đứng chặt một cửa trước ngõ vào, nhà cậu, kẻ nói qua, người nói lại, bàn luận xôn xao. Bức chơn vào tới thềm, đã thấy má cậu đỏm-đỏ gồ-gồ và của thường ngày là người rất lảnh táo, nay cũng may nhấm một nhó. Có điều gì nguy hiểm chăng? Còn ba của cậu thì đi tới đi lui, bàng - hoàng hoảng hốt, lộ vẻ loay loay thất vọng.

Cậu Rô-Bê tưởng rằng vì cậu không tuân lời thần phụ nên

mới xảy ra công việc thế này, cậu đã định thân-bản ra thọ tội thì ba cậu kéo lại, rung rung nước mắt, miệng nói lủn lủn rằng:

« Rô-Bê ơi, nhà ta bị mất trộm châu á » Mả cậu cũng liếc:

« Trong lúc chúng ta đi khỏi thì kẻ trộm vào nhà. »

Ông Béch-Su lại nói mich bích rằng: « Phải đó, tại khốn nạn nó bẻ ở khóa máy gõm khóa bên gậy của ba rồi tòm nghê bác vàng, giấy má. Nếu ta là mô nhà phở thì chuyện này phải mang nghèo, nhưng tiền này là tiền công, theo địa-vị ta thì chuyện này phải chịu trách-nhiệm số tiền mất đó. Thế là ta mang cái nhục lớn! »

Ồ! Tin kia như sét đánh, bỗng nghe qua tự sự thời làm بدن điện đôn, bần rần tay chơng. Rô-Bê họ vô đơn chí... Trong lúc ấy trí của cậu nghĩ

ra rằng: việc mất trộm này thế nào cũng can thiệp tới ba người đi xe đạp khi hồi nãy. Cậu nhớ rõ rằng cũ - chỉ chừng nó rất đối khờ nghĩ, và hai đứa lại có mang mấy cái bị mà thủ thủ giấu giếm.

Thế đó chắc rằng bọn này còn ở trong rừng rậm. Cậu lại nghĩ thêm rằng:

« Mình là con nít yếu ớt, chẳng có khí giới tự thân, làm sao tự nổi ba tên vô-phu này. Nếu mình không tin trí, chừng sợ ỉu giấc mưu gian, thì nào rồi cũng đánh mình chết. »

Nay mà đứng xe lại tức là báo tin cho chúng nó biết, chúng sẽ nghĩ ngờ rồi lo việc đi phóng chông. Công việc như thế càng thêm khó cho mình!

Nay ở một bên kẻ đã trộm của cha mình mà không tìm phương trả chông nó thì mình chẳng phải là hèn nhát lắm sao! Cậu Rô-Bê lúc ấy vẫn cho

xe chạy, và phân vân suy nghĩ. Tình hình một tiếng dữ dội tự dâng xà lại: « Đứng lại đó! » Cậu liền phân biệt hai cái bóng người rồi ngựa chạy tới như tên. Thấy vậy cậu liền cho xe ngừng lại. Tiếng kia lại tiếp: « Đi xe không đèn là tại đường cho nhè. » Người nữa cũng nói: « Không có thể (plaque) nữa cho! » Nhờ có cái đèn này mà ba tên cậu mới nhận ra là hai chú lính cảnh sát. Cả hai đã sắp ra tay bắt cậu.

(Còn tiếp)

Thuốc xức mụn VAN-ĐAI

Phẩm dân bà con gái, đương lúc xuân thời, qui nhất là giữ gìn cho da mặt được mịn màng, trong trẻo.

Người con gái dầu cho gương mặt xinh đẹp, miệng cười có duyên tới đâu nữa, mà nước da lại xỉ mọc mung, để lâu thành tàn nhang, thì coi cũng kém về yêu kiều, vì như hôn ngọc qui mà có tí cò vệt vậy.

Cho nên chúng tôi, đã từng thí nghiệm nhiều lần tìm ra thứ thuốc này trừ các chứng mụn trên mặt như mụn bọc, mụn đầu, mụn nang, v.v.

Người nào muốn giữ gìn da mặt, đừng ngại ngần, nhiều trong năm đêm thì bôi. Mỗi đêm dầu bôi xức thấy da mặt có hơi ngứa, thì chờ sự, cứ xức hoài cho tới hết mụn. Đã có nhiều người dùng thử đều khen ngợi rằng: «Thuốc hiệu - nghiệm không có thứ thuốc xức mụn nào hay bằng».

GIÁ BÁN MỖI HỘ LẠ:

Hũ lớn 1350. Hũ vừa 1300. Hũ nhỏ 0550

Ở xa ai muốn mua, hoặc muốn trả bán xin viết thư thương lượng với Mlle. Huỳnh Công-Sau, Rue Luciana (Travinh). - Cũng có gởi bán tại Societes Ng-dưc-Nhuận Chợ cũ Saigon.

P. S. Xức thuốc này, muốn cho tuyệt nọc thì nên dùng thuốc xổ - Tiêu-dâm-tễ hai con Voi - một tháng hai kỳ, thì không bao giờ có mụn.

Sách

GIA CHÁNH

Có bán tại Ban-quan Phụ nữ Tân-vân. Sách này chia làm 4 phần:

Phần thứ nhất. - Chỉ cách nấu xôi một trăm món ăn thường. - 20 món đồ ăn. 11 món đồ chay.

Phần thứ nhì. - Chỉ cách làm 50 món bánh và 30 món mứt.

Phần thứ ba. - Bàn về cách sắp đặt đồ ăn, việc ăn uống, cách chưng dọn, cách tiếp đãi và vân vân.

Phần thứ tư. - Phụ thêm mục gia-dinh thương-thuê để giúp chị em việc vật-vạn trong nhà.

Sách in giấy thiết tốt đẹp dễ dãi, bìa sách lại chính tay nhà mỹ-thuật là cô Lê-thị-Lưu học-sanh trường Mỹ-thuật Hanoi vẽ giúp.

Giá mỗi cuốn: 0580 phải phụ thêm 0520 tiền gởi và không có bán theo cách lãnh hóa giao ngân.

ĐÔNG-DƯƠNG THỜI-SỰ

SAIGON

Những tin đồn...

Gần đây có nhiều tờ báo Tây đăng tin nói mai quan Toàn-quyền Pasquier sẽ về Pháp, nhưng mới rồi có tin A. R. L. P. cho hay rằng quan Toàn-quyền không có tính về Pháp bao giờ, những tin kia chẳng qua là những tin đồn hây và thôi.

Cũng mới rồi báo Volonté Indochinoise ở Hanoi lại thấy ra một cái tin rằng lúc đức Bảo-Đại hồi-loan, quan quyền Toàn-quyền Robin cũng sẽ trở qua Đông-dương để làm Cố-vấn (Conseiller) cho ngài nữa.

Có lẽ rồi cái tin quan hệ này cũng sẽ bị cái-chánh như tin trên kia chẳng?

Quan Toàn-quyền đối với nạn dân Trung-kỳ

Có tin cho hay rằng quan Toàn-quyền Pasquier mới đánh dây-thép về Paris xin chánh-phủ Pháp gởi qua 20 triệu quan để cứu-giúp cho đồng-bào ta bị bão ở Trung-kỳ và tu bổ lại những nhà cửa hư sụp ở các tỉnh bị bão ngoài ấy.

Phụ giúp số công-nho với mại

Mới rồi Quan báo (Journal officiel) có đăng một cái mang lệnh của quan Tổng-thống Pháp huộc từ nay các ông Nô-té, các các ông Lạc-sự đứng coi bán phát mãi đồ tịch-biên và các ông Lạc-sự ở Tòa án, phải chiếu theo số huê-lợi của mình nhiều ít mà trích ra mấy phần trăm để nộp vào số công-nho Đông-dương như vậy:

Huê lợi 10.000 \$ trở xuống thì phải trích 10 %

Huê lợi 20.000 \$ trở xuống thì phải trích 15 %

Huê lợi trên 20.000 \$ thì phải trích 20 %

Ngoài sự chia huê-hồng này, lại còn mỗi khi có cuộc phát-mãi công phải nộp thuế đối

chủ (droit de mutation) chiếu theo luật bản xứ nữa.

HỐC-MÔN

Một vị hương-chức giết chết vợ

Đầu tư 8 tây này, hai vợ chồng ông Nguyễn-v-Mô cãi lộn với nhau, ban đầu nói nhỏ, sau hai đang la lớn, con nóng nổi lên, ông Nguyễn-v-Mô bước tới đã bà vợ một cái rất mạnh vào hông, bèn chon trụng nhằm lá-sách bẻ ra, nên bà vợ ông Mô đã đưa một hồi rồi tắt hơi.

Làng xóm hay việc ăn mang như vậy nên lập tức nhứt diện báo-quan Biện-lý, nhứt diện bắt ông Mô có g. l. Còn từ thời đem về nhà thương để khám nghiệm.

Quan bồi-thâm Lavau được tin liền đến tận nơi đã xảy ra án mạng để điều tra và làm bu bản.

Vụ này sẽ ra trước tòa Đại-binh. Chờ xử sẽ có tin thêm.

QUẢNG-TRỊ

Sanh một lần 3 trai

Năm trước tại nhà thương Longxuyen có một người đàn bà sanh một lần 3 đứa con, khi kêu chồng vô mừng trẻ, anh nọ vô đứng nhìn sưng rồi khóc ròng. Ấy cũng tại vợ chồng anh kia nghèo lắm, nay nhà lại thêm ba miệng ăn nữa, thì coi phải là khổ cho anh ta lắm chẳng?

Hồi 8 giờ sớm mai ngày 23 Mai vừa rồi, tại nhà thương Quảng-trị, cũng có một người đàn-bà sanh một lần ba đứa con trai như thế.

Người đàn-bà này quê ở làng Dầu-kênh, năm nay đã 42 tuổi, trước đã có một đời chồng rồi, nhưng không có con, nay lấy chồng khác, mới sanh lần thứ nhất mà đã « sai hoàng »!

Thiện-hạ nghe đồn đến xem đồng lắm, và ai cũng đều cho chị nọ hiền, bởi vì chỉ nghèo.

Ông Sarrant còn nhớ Đông-dương

Khi được tin ông Albert Sarrant (Sa-rô) cựu Toàn-quyền Đông-dương lên làm Thượng-thor bộ Thuộc - địa trong tòa nội-các Herriot, thời lập tức quan Toàn-quyền Đông-dương là ông Pasquier, đương nghĩ bình ở Đà-lạt, đánh điện-tin chúc mừng ông Sa-rô.

Ông Sa-rô có trả lời bằng một cái điện-tin mà chúng tôi xin dịch ra như sau này:

« Cái thành tích của ông tôi rất trọng bức điện-tin làm cho tôi cảm động vô cùng. Tôi xin ông phúc lại rồi các vị đề-ương và các chánh-phủ bảo hộ và quân chúng tôi vô nam ở Đông-dương rằng tôi cảm cảnh mấy lời chúc mừng làm và tôi xin hãy tin ở lòng cảm mến đậm đà đến chắc của tôi với Đông-dương. Những cái duy thân đi nó buộc tôi với nước Pháp ở Á-đô g (ở Đông-dương vậy) dù cho ông tin rằng tôi sẽ hết lực hết tình lo lắng, bao chữa, chăm nom đến quyền lợi về vật chất và tinh thần của tôi trong việc thi hành chánh sách hiệp tác Pháp và Nam.»

50 số giá 1\$00

Phụ-nữ Tân-vân từ ngày ra đời đến nay đã hơn ba năm, những số báo cũ mỗi kỳ dư một ít dần chừa rất nhiều. Tuy không được liên số cùng nhau nhưng cũng có thể đọc các bài vở ích lợi được.

Bản báo định bán 50 số giá 1\$00 tiền gởi về phần Bản báo chịu. Trong 50 số đều khác nhau chứ không trùng. Cứ một collection 50 số là 1\$00; qui vị muốn mua xin đến tại báo quán còn ở xa thì gởi manơt theo thư. Bản báo không gởi cách lãnh hóa giao ngân.

Ở xa mua hay là đến tại báo quán cũng đồng giá 50 số là 1\$00.

Lãnh tốt hiệu Nguyễn-đức-Nhuận

Từ mười mấy năm nay ba kỳ Nam, Trung, Bắc ai ai cũng đều biết tiếng lãnh hiệu Nguyễn-đức-Nhuận là tốt, bền, giặt không trở, không gãy mặt, dùng cho đến rách cũng còn mới còn đẹp. Ngày nay cũng vậy, hiệu lãnh Nguyễn-đức-Nhuận vẫn đã có sẵn là nhuộm, giặt công nhuộm lãnh càng thêm tốt thêm bền, thật không có lãnh nào mà ăn qua cả. Lúc kinh-tế khuôn-bach này chưa tồn nên lựa lãnh bền chắc mà mua, không nên dùng thứ đồ hào nhàn, những thứ giặt lâu có ngòi nhưng chừng mua về giặt một lần là gãy mặt, vài lần là nổ, nứt, như vậy là hai tiền. Muốn tranh đều tồn bền, chứ tồn đến đến hiệu Nguyễn-đức-Nhuận mà mua lãnh tốt về dùng sẽ thấy sự ích lợi cho mình.

Khéo Nữ-công

Qui có thường hay làm lãnh, qui có có ken bột không?

Nếu qui có muốn lãnh mình làm được mười lần tốt cả và muốn, thì nên lại nhà hàng Nguyễn-đức-Nhuận số 48 đường Vannier Saigon, nơi đó có trữ hai thứ bột rất tốt, qui có để do thấy bột ít sẽ vừa lòng, không còn nơi nào có bột lọc được nhẹ-nhàn và trắng tinh như vậy cả.

Bột Màng-thích 1 cân 0\$25
Bột Bắc một cân..... 0,25

Độc quyền ở Đông-dương hết thảy những món đồ chụp hình hiệu AGFA.

Tốt nhất trong hoàn cầu PHOTO KHANH-KY
34, B. Bonard, Saigon

RƯỢU

Quina Gentiane

là thứ rượu thiết bổ, mùi nó thơm tho, dịu dàng ai cũng ưa thích.

Có bán ở các tiệm rượu (épicerie) và trừ tại Hàng MAZET

Số 20, đường Paul Blanchy

SAIGON

TRAN-VAN-HAI dit Hai KY

62-64, rue Amiral Dupré, Saigon

Người Nam giúp người Nam

Tôi đã làm 15 năm tại nhà sửa đồng hồ, trừ danh của người Pháp. Tại Hanoi, và 10 năm mấy tiệm kim-hoàn lớn như tại Saigon. Tôi chuyên nghề sửa các thứ đồng hồ lớn nhỏ, đã được nhiều giấy khen.

Nay tôi ra mở tiệm riêng, tại đường (Thư-đức), rue Amiral Dupré, số 62-64. Tôi có lãnh sửa đủ các kiểu đồng hồ lớn nhỏ, và có bán đủ thứ đồ đồng hồ treo tường, như là Carillons Westminster, và Regulateur kiểu nào cũng có, thứ 8 baguettes và 5 baguettes giá rất rẻ, và có bán đủ đồ phụ tùng về nghề đồng hồ.

Từ nay xin Quý khách chiếu cố đến bên tiệm. Mua hay sửa, chúng tôi xin làm rất cần thận và và bảo hành chắc chắn, chắc Quý khách sẽ được vừa lòng lắm.

Kính cáo,

Chủ nhân: TRAN-VAN-HAI dit Hai KY
Đường Thủ-Đức, bên hông nhà hàng Courtinat

Hiệu
Rhum RHUM
tốt nhất là
hiệu

Rhum de
la Mana

Hàng MAZET

có trữ bán

ở đường Paul Blanchy, số 20

SAIGON

Mua áo mưa thì chỉ nên lựa hiệu "THE DRAGON".

Áo mưa hiệu "THE DRAGON"

là tốt và chắc hơn hết, dầu đi dầm ngoài mưa cũng không ướt mình được.

Giá 18\$00

một cái

CÓ ĐỦ CỠ LỚN NHỎ

Có
trữ bán sỉ
và bán lẻ tại
hiệu

Nguyễn-đức-Nhuận

48, Rue Vannier

SAIGON

Ở xa mua xin phụ thêm tiền gởi 1\$00, còn muốn

gởi cách lãnh hóa giao ngân thì xin trả 5\$00 trước.

DẦU KHUYNH-DIỆP

của hiệu Viên-Đệ Đông-hời là thứ dầu hay để nhứt

Chuyện một người Tây đi ở chùa tu đạo Phật

(Tiếp theo trang trước)

— Thiết hạ! Lại đây mau mau!
— Lại đây anh bảo linh nam đây sao?
— Đó tôi làm đây từ cho có bát sao?
— Ông cứ vững lòng lại đây cho mau, tôi biểu ngừng may lại cho ông. Chà, bữa nay có cái tin sướng! Tôi may, tôi sẽ để cho ông bà cột báo.

— Được, tôi lại liền.
Đặt máy may xuống rồi, ông chủ bút báo New Herald hôn hờ, biểu thợ may hãy ngừng lại cho đã, chờ có tin gấp cho ra báo này; rồi kêu một chị đầm viết tắt về người trong tòa soạn chờ sẵn. Phút sau Linh-Côn lại tòa báo; chẳng kịp nói chuyện gì, mới đặt mình xuống ghế, là và đọc lia lịa cho chị đầm viết tắt kia chép; chép rồi mới xuống, cho người giữ lấy đem xuống cho thợ sắp chữ sắp liền.

Linh-Côn đọc một hồi, đây ba cột báo. Và thuật hết các chuyện trong trình tham đi về xóm ăn cơm ra báo, bắt nhơn-tinh với cô kia ra sao, mưu mô ra sao, trốn thoát ra sao; rồi thì đi hết mọi chuyện. Ông chủ bút lại đưa ra miếng giấy trắng và nói:

— Ông viết cho tôi hàng chữ bất cứ là viết cái gì, để tôi cho làm bản kèm liền bây giờ, in ngay về số này, đừng chờ đợi, ông có thể hành tới viết tòa báo chúng tôi.

Đọc bài rồi, viết chữ rồi, giờ tới tinh-tinh. Nhà báo tinh tra 300 đô-la, nhưng Linh-Côn không chịu, đòi 500; ông chủ bút viết ba chữ vào miếng giấy đưa xuống ty quản-ly, lấy 500 đô-la tiền đưa cho Linh-Côn bỏ túi, rồi cáo từ đi ra.

Nửa giờ sau báo New Herald xuất bản, ngay trường đầu có cái tựa nằm dài ba cột báo, nghe ghê ghớm: « Linh-Côn vượt ngục rồi. — Và chế cảnh sát Huế kỳ — Đa bỏ, để gặt như không. » Báo vừa ra, túi tiền báo chạy la công đường, thiên-hạ giảnh nhau mà mua, vì cái tin ghê ghớm ấy chỉ một mình báo New Herald có. Như cái tin đó, mà hôm ấy báo phải in thêm 300 ngàn tờ nhiều hơn mọi ngày, bán cũng không đủ. Cui vậy đã biết nghề làm báo ở Huế-kỳ trong tin tức và làm mau lẹ đến thế nào?

Một sự làm xin quí bà miến-cháp

Tập P. N. T. V. số 138, ra ngày 9 Jun, nơi trang 17, có đăng phương danh qui-vị giúp tiền cho Hội Dục-anh trong cuộc Hội-chợ, khoản trên về phần bà H. cho 4p.00 có viết thêm một hàng chữ, xin đừng đăng tên lên báo, rồi kể đó thì có bà Tăng-quang-Di cho 5p.00. Vì người thợ-kỹ vô ý nên tưởng khoản 5p.00 của bà T. Q. Di xin đừng đăng lên báo nên liền viết số là nặc danh 5p.00.

Sự sơ sót này như có bà Tăng-quang-Di viết thư lại nên mới biết, và cũng có số tiền 5p.00 của bà Phú Lê-vân-Lưu ở Chợ-lớn cho mà đăng làm là Lê-vân-Lim, xin bà H. bà Tăng-quang-Di và bà Lê-vân-Lưu miến-cháp cho sự sơ sót ấy.

Còn các khoản tiền cộng 610\$00 đó là khoản đã đem vào tờ biên-bản của Hội-đồng tổ-chức Hội-chợ làm ngày 20 Mai và đã đăng lên các báo.

P. N. T. V.

Ta trở lại chuyện Linh-Côn. Sau đó rồi Linh-Côn bỏ Huế-kỳ mà trốn về Đức. Vừa lúc ấy cuộc chiến-tranh đã xong, mà nước Đức đã đánh đổ ngai vua, lập thành dân-chủ rồi. Tuy vậy, còn một bọn tướng-sĩ, do Ludendorff làm đầu, còn trung với vua Guillaume II, nên họ đồng mưu với nhau, muốn kéo binh về kinh-thành Bê-lin, phá chánh-phủ cộng-hòa, khôi-phục lại quân-chủ, nước vua Guillaume về phục-vụ. Không hiểu Linh-Côn khéo giao-thiệp thế nào, mà và cũng được là người tin cậy của Ludendorff, đến nỗi ông này phải đi thông tin với vua Guillaume ở Hòa-lan, và gánh vác nhiều cái trách-nhiệm-trọng-yếu.

Song về sau cái âm-mưu này hư. Linh-Côn chạy tuốt qua nước Hung-gia-li, bán cho chánh-phủ nước này một cái bí-mật gì đó, lấy 250 ngàn đồng; nhưng chánh-phủ ấy chỉ trả trước có 100 ngàn, còn sau không trả nữa. Số bạc 100 ngàn vào tay Linh-Côn có thấm tháp gì đâu; không đầy mấy tháng và xài hết, đâm ra túng nghèo. Và lại đến đây, và nghĩ mình bán-ba nhiều việc trong đại mà chẳng nên một việc gì, nên sanh ra chán đời, không thiết bay nhảy, cũng không ham công-danh phú quí gì nữa.

Đó rồi và đi qua Tàu ít lúc, mới về chùa làm sãi.

(Còn tiếp) V. A.

Việc chánh trị của nước Pháp trong bốn năm vừa qua

(Tiếp theo trang trước)

Bởi vậy ông Chauteemps lập tòa nói các vấn đề, vừa và trình diện giữa nghị-viện, thời bị bọn của ông Tardieu phá ngã liền. Ông Chauteemps biệt trước thế nào ông Tardieu cũng không tha mình, nên chỉ ông có viết một bài diễn-văn rất hay, quyết tình đọc bài ấy trước trình diện, đầu có ngả cũng còn có cái danh nó lưu lại trong trí não của quốc-dân.

Ông Chauteemps tự tay kết lấy cái tràng hoa để bữa 21 Fevrier 1930 ông đem theo cái linh-cửu của « tòa nội-các Chauteemps »!

Ông Tardieu lại nhẩy ra một lần nữa để lập nội-các mới. Chương-trình mới của ông gồm vào câu này: « Chánh-sách của tôi là làm cho nước giàu dân mạnh. »

Liên đó, nước Mỹ gặp cơn khủng-hoảng. Ông Pierre Laval (La-van) yêu cầu nghị-viện chú ý y cái đạo luật bảo-trợ thị-thuyền.

Trong mấy tháng kể đó, các nước bên Âu và Mỹ nhóm nhau bàn luận, luận bàn về việc ngoại-giao quốc-lệ. Mùa thu năm 1929, sự khủng-hoảng bắt đầu xảy ra ở nước Pháp.

Việc thứ nhất là vụ nhà băng Oustric khánh-tân, có các quan thường-liên-can vào vụ này. Ông Raoul Pêrét bị quan Bô-lê-tham nghị có thông đồng với chủ nhà băng Oustric, nên kêu ra hạch hỏi nhiều phen, ông Tardieu lấy quyền thế mình mà che chở cho người đồng sự với mình. Nhưng thế mà 48 giờ sau, ông Tardieu phải bỏ ông Pêrét cho tòa làm chỉ thị làm. Lúc ấy người ta đi tin rằng ông Pêrét đương làm thượng-thư bộ Hình, chủ nhà băng Oustric, nhưng không hề vì sao ông tha cho Oustric. Nay kể khác xét ra Oustric có tội nên buộc ông Pêrét vào tội dung-dưỡng kẻ quấy.

Lúc bấy giờ, ngày nào ở nghị-trường các ông nghị cũng xôn xao bàn luận, vụ Oustric và Pêrét làm náo động cả chánh-giới, dư luận nổi sôi vô cùng. Ông Tardieu chỉ trách ông Boussé, có ý đồ tội cho ông này gánh cả. Nhưng rồi cũng không xong, vì Boussé là người trong sạch. Họ nghị viện cử ban ủy-viên tra cứu vụ này; ối thôi, mặc sức cho họ vu cáo nhau, nghĩ ngờ nhau, công việc thêm rối như tơ. Rồi cuộc ai cũng rõ rằng trong lúc Oustric (U-Trich) làm việc bất-chánh, và như nhiều vị quan trong các sở nhà-nước che chở giùm.

Ông Tardieu bị Thượng-nghị-viện đánh đổ nữa.

(Còn tiếp)

Từ học đường đến ngục thất

A) còn chưa nghe danh bà Naidu là một người đàn-bà làm lãnh-tự dân cách-mạng Ấn-độ? Năm nay, cách đây mấy tháng, chánh-phủ Anh bắt bà hạ ngục.

Bà bị bắt lần này là lần thứ hai vậy.

Đây xin kể một việc ở trong cái đời của bà.

Bà (tên là Surojini Naidu, người nước Ấn-độ. Thuở bà được 16 tuổi thì ông thân bà gởi bà qua kinh-đô nước Anh cho bà học tập văn-chương Anh. Trong lớp bà học giỏi không ai bì kịp; thì khóa nào là khóa đầu đầu. Đức vua nước Anh là Edouard VII (Ê-đu-a thứ bảy) thấy bà là người ở thuộc-dịa mà học giỏi quá, ngài muốn làm cách nào để khuyến-kích bọn học-sanh Anh và bọn học-sanh Ấn-độ luôn thể nên ngài mới ban-me-day (mê-dailley) danh-dự cho bà.

Hình ông và bà Naidu

Học trò học giỏi mà được vua ban huy-chương cho, bà Naidu là một vậy!

Năm 1907 bà học đủ rồi, nên ôm một bộ bằng-cấp và một-khối óc thông minh về nước.

Đồng-bào của bà ra bến tàu đón rước linh-dinh, thật là một ngày vinh-diệu cho bà hết sức.

Quả như lời đã nói, hai lần bị chánh-phủ Anh bắt nhốt vào khám mà bà Naidu không rằng sợ chút nào cả.

Hitler bị phạt 100 đồng vàng

Ông chủ-tịch đảng quốc-gia xã-hội nước Đức là Adolf Hitler mới bị tòa Munich phạt 100 đồng vàng, vì ông ta đi làm chứng trong vụ nhà viết báo Abel cáo ông ta có lãnh-tiền của nước Ý-ta-li, nhưng ông không chịu khai giữa tòa và còn chưởi-trang-sự của Abel nữa.

Khí quan tòa hỏi ông Hitler vậy chứ ông Abel tố-cáo rằng ông có lãnh-tiền của đảng Phât-xích (Fascisme) nước Ý-ta-li để vận-dộng về chánh-trị, vậy mà có thật hay không, thì ông Hitler trả lời rằng ông Abel nói vu chứ không có như vậy bao giờ.

Vì ganh ghét mà ra hệt

(Tiếp theo trang trước)

của Hội Dục-anh, tuy họ vẫn biết sự công-kích ấy là vô lý, là gồm có cái ý giả-ngộ mà chơi trong đó, song họ cũng cứ việc công-kích, công-kích để làm cái ngòi cho cuộc công-kích khác về sau, nếu Hội-chợ không biết « ăn nghĩa » gì với họ hết.

Phải, họ công-kích cái mê-day, Hội-chợ liền trả lời về việc mê-day cho họ, họ cũng lý nột y quá, không còn dẫu đứng, cũng không còn chỗ dựa, họ mới rập nhau mà tấn binh úa ra công-kích tới Hội-chợ.

Công-kích thiệt là lằng xet! Phàm muốn công-kích một công-cuộc gì, cũng phải đợi cho ban Hội-đồng tổ-chức tính toán số sách kiểm điểm tiền bạc, làm phân-thầu phân-xuất xong rồi, mình mới ngó ngay nhắm thẳng vào số thù-xuất ấy mà bẻ bẻ tay, chứ đâu này Hội-chợ chưa nhóm tính tiền bạc số sách gì hết, mà bẻ bẻ tay đã khởi sự công-kích lên, thì « còn ai mà hiểu được? »

Họ công-kích mình-móng và nóng-nhảy như thế, nên chẳng phải là vì thù-hềm ganh-ghét, thì còn có gì?

Nhưng thôi, họ chưa thấy việc thù-xuất của Hội-chợ mà họ ham công-kích quá ta cũng nên rộng lòng cho họ làm vậy để có bài mà trảm vào tờ báo (dĩ-cải) và có chuyện mà công-liên cho một hai vị độc-giả có ý bất-bình Hội-chợ một hai việc gì đó đi, nhưng muốn công-kích Hội-chợ thì cứ công-kích ngay cái ban Hội-đồng tổ-chức của Hội-chợ kia, chứ sao lại công-kích riêng một mình ông Nguyễn-đức-Nhuân?

Hội-chợ không phải là của riêng của hai ông bà Nguyễn-đức-Nhuân, cũng không phải ban Hội-đồng kia cứ nhắm mắt bịt tai để một mình ông Nhuân muốn làm chi thì làm, mà công-kích riêng ông cho đáng?

Sát-thành, Công-luận, Trung-lập không công-kích ban Hội-đồng tổ-chức là vì không dám đề-quyết cho Hội-chợ có việc gì rồi thôi về tiền bạc hết, còn công-kích ông Nguyễn-đức-Nhuân là tại ông khêu lố lảng cho Hội-chợ được kết-quả hoàn-toàn, đối với Hội-chợ ông đã có công lao nhiều lắm. mà ông làm vậy là ông có danh, ông có danh tức là ông Phư-nữ Tân-văn có danh, P. N. T. V. có danh tức đồng-bào sẽ yêu mến hoan nghênh nó, nên bà tổ báo kia mới trở ngôn « hàng thật nguyền hàng giả » chứ có gì là?

Xin các ngài hãy nhớ kỹ lại coi, từ ngày các báo công-kích hai ông bà Nguyễn-đức-Nhuân đến nay, đã có lý lẽ gì hay, đã có cái bằng chứng gì vững mà làm « xướng-sống » cho cuộc công-kích của họ chăng?

Không, không có gì hết! Thiệt, bởi không có chỉ hết nên

Hội xoàn nhơn tạo

Mô y như hội xoàn thiệt, có lẽ cũng như thứ xoàn Xiêm mà ta đã biết.

Hội xoàn của chị em ta đeo, ai cũng biết là một vật quí, lấy ở dưới hầm mỏ than đá lên. Bởi nó quí như thế, và lấy khó như thế, cho nên mới mắc.

Mới đây, thấy một tờ báo ở Nhiêu-do đăng tin rằng có vị giáo-sư ở trường Đại-học Colombia là ông Ralph Macker đã chế ra được thứ hội xoàn nhơn-tạo (diamonds synthetiques). Thứ này giá mỗi carat chỉ có 6 đô-la mà thôi, mà cái đẹp, cái quí của nó cũng như hội xoàn thiệt kia vậy, vì nó cũng chiếu và sáng mãi, không bao giờ mờ.

Nếu quả thiệt vị giáo-sư kia đã chế ra hội xoàn nhơn-tạo mà giá-trị cũng như hội xoàn thiệt, thì mới là quí; bằng không thì cách làm ra hội xoàn giả, người Xiêm làm cũng khéo lắm, chứ có cần gì một nhà bác-học Huế-kỳ.

Thiệt vậy, người Xiêm có cái nghề mài đá — đá thường mà thôi — thành ra hội xoàn rất tài. Từ là thứ hội Niêm, ở đây có nhiều người dùng vậy. Hình như ở Saigon hiện nay, cũng có người mài mài được rồi.

Họ mới kiếm thế nguy-tạo ra mấy bức diên-văn kia để làm « bêu-bôi » trợ chiến cho họ đó.

Phải, họ vẫn biết trong lúc chinh-chiến, nếu không có « bêu-bôi » thì không làm chi ai được, nên sau khi mấy bức diên-văn nguy-tạo kia bị đánh rơi hết rồi đi rồi, họ mới dám ra nói hèn, cái giọng nói con nhà làm báo biết trong nghề, và có lương-tâm, đầu chết thì chịu, chứ cũng không khi nào dám dùng đến.

Tôi nghiệp quá! Hết sức nghiêm mầu phun người, phun chửi chửi ai, họ lại rập nhau thổi lóng tin vịt, tin chẳng có với gì mà họ đã công-tung — như lưng chữ từ (F), họ đã là mất, như mất con diều!

Hải-bữ này có hơi dài, đối với anh em chị em tôi đã kính trọng là một hàng độc-giả chọn lựa, có óc thẳng ngay, có da công-binh, tôi không dám làm mất ngày giờ nhiều lắm. Tuy vậy, tôi xin hứa với anh em chị em rằng, trong một số báo sau, tôi sẽ bày tỏ ra tại sao mà bà tổ báo kia bày cuộc công-kích này, chứ nếu họ có lương-tâm, họ biết thờ-chân-ly như mọi người, thì không khi nào có cuộc công-kích này để chia rẽ anh em, mất niềm hòa khí trong làng báo, và để một trò cười ở giữa xã-hội.

Tôn Tư-KINH

P. N. T. V. từ trương

nhứt đến trương tư.

trương nào cũng có

bất hay, chuyện lạ, tin

tức quan-hệ đáng đọc

đáng xem cả.

TRƯỚC MẶT CÁC BẠC THỰC-GIA, TÔI XIN TỐ MẤY LỜI

(Tiếp theo trang trước)

rồi. Tôi nghĩ ở đời phải có làm việc gì để đầu-tích lại, chờ chết rồi hết chuyện thì cũng buồn. Bởi vậy tôi mới gắng mà làm. Mà đã làm thì lại gắng cho nên việc. Hoc-bồng hay là Hội Dục-anh, hay là Hội-chợ, tôi cũng chỉ làm với cái nhiệt-tâm ấy.

Hội Dục-anh cũng là do Phư-nữ Tân-văn xướng ra. Thành lập rồi mà chưa thiế-hành việc nuôi trẻ con được, tôi lấy làm áy-náy lắm, vì sợ rằng trở nên một việc hữu-danh vô-thiệt. Bởi vậy tôi mới hết sức vận-dộng cho cuộc Hội-chợ thành công để lo lấy tiền giúp Hội Dục-anh có một ngày mở cửa rước trẻ con vào đó thôi. Ngày nay môn tiền ấy có rồi, lòng tôi thỏa-mãn rồi, đầu ai có đại mà chưởi tôi thì tôi miễn học mang tới, chứ tôi chẳng thêm nói gì hết. Miễn tôi còn sống ngày nào, tôi làm việc cho xã-hội hoài ngày này, sự làm việc của tôi đó để mà trả lời cho họ luôn thể.

Tôi chỉ sợ một điều là có đặc tội với đồng-bào, đặc tội với các học-thức-giả đều chỉ mà thôi. Công việc tôi làm minh-bạch ra giữa đó, nếu có điều chi đặc tội với đồng-bào, với thức-giả, thì tôi xin chịu tội.

Bà nhà báo họ ý họ là đồng, muốn lấy cái đồng mà khuấy lấp sự thật đi, vùi-giập là phải đi, nhưng khuấy lấp vùi-giập sao cho được? Trong xứ này còn có bao nhiêu người biết phải, chẳng lẽ để họ muốn nói gì thì nói, muốn làm gì thì làm hay sao?

Tờ báo của chúng tôi hôm rày nói về việc Hội-chợ rõ ràng lắm rồi. Hôm nay tôi có mấy lời này nữa để tỏ bày trước mặt các học-thức-giả, như các ngài phân-đoan. Đến như những lời diêm-dàng, xố-xiên, hèn-hạ, bày-ba trong tờ báo Công-luận, Trung-lập và Sát-thành, trước mặt các ngài, tôi xin bỏ qua hết thảy.

Nguyễn-đức-Nhuân

Một bạn đồng nghiệp bên Pháp được trọng dụng

Ông Marcel Ray (Mai-xen-lê) chủ bút báo « Petit Journal » là một nhà viết báo trẻ danh ở bên Âu-châu ai cũng nghe tiếng. Mới rồi ông ban đồng-nghệp được ông Thủ-tướng Herriot triệu về sung chức bí-thư-ký cho ông. Ông Mai-xen-lê thông thạo như về các vấn đề quan hệ ở Trung-Âu (Europe Centrale). Thật là một sự vinh-diệu cho báo giới nước Pháp làm. Mà báo giới ở Đông-dương cũng chia mừng với ông Mai-xen-lê.

(Còn tiếp)

nghĩ về công việc của ông thân

có Cúc-Hương mãi mãi. Một

lát chàng nói:

— Thưa ông, việc đã đi rồi

ra rồi, nếu ông có buồn

cho làm thì cũng chỉ bao

tình-thần, hư hại công-việc,

chứ cũng chẳng ích gì. Tưởng

là một đời muốn thì thời

tôi, không có, chờ chờ năm

bảy ngàn thì tôi sẽ giúp

ông được. Cái số tiền của tôi

hòa hòa hiệp với ông và bữa

nay tôi sẽ đem giao cho ông

này, tôi tưởng có lẽ ông lấy nó

mà đắp vào số bạc mất kia

cũng được lắm.....

(Còn tiếp)

Hai người ngồi lặng thinh.

Ông Thanh-Nhân lắc đầu

trời rồi lấy thuốc dốt hút, bộ

buồn rầu lung-lung. Văn-Anh

ngồi cầm gói thuốc xâu qua

lại, cặp con mắt chẳng

tuy ngó chăm chỉ vào gói thuốc,

song trong lòng thì chẳng suy

nghĩ về công việc của ông thân

có Cúc-Hương mãi mãi. Một

lát chàng nói:

— Thưa ông, việc đã đi rồi

ra rồi, nếu ông có buồn

cho làm thì cũng chỉ bao

tình-thần, hư hại công-việc,

chứ cũng chẳng ích gì. Tưởng

là một đời muốn thì thời

tôi, không có, chờ chờ năm

bảy ngàn thì tôi sẽ giúp

ông được. Cái số tiền của tôi

hòa hòa hiệp với ông và bữa

nay tôi sẽ đem giao cho ông

này, tôi tưởng có lẽ ông lấy nó

mà đắp vào số bạc mất kia

cũng được lắm.....

(Còn tiếp)

Hai người ngồi lặng thinh.

Ông Thanh-Nhân lắc đầu

trời rồi lấy thuốc dốt hút, bộ

buồn rầu lung-lung. Văn-Anh

ngồi cầm gói thuốc xâu qua

lại, cặp con mắt chẳng

tuy ngó chăm chỉ vào gói thuốc,

song trong lòng thì chẳng suy

nghĩ về công việc của ông thân

có Cúc-Hương mãi mãi. Một

lát chàng nói:

— Thưa ông, việc đã đi rồi

ra rồi, nếu ông có buồn

cho làm thì cũng chỉ bao

tình-thần, hư hại công-việc,

chứ cũng chẳng ích gì. Tưởng

là một đời muốn thì thời

tôi, không có, chờ chờ năm

bảy ngàn thì tôi sẽ giúp

ông được. Cái số tiền của tôi

hòa hòa hiệp với ông và bữa

nay tôi sẽ đem giao cho ông

này, tôi tưởng có lẽ ông lấy nó

mà đắp vào số bạc mất kia

cũng được lắm.....

(Còn tiếp)

Hai người ngồi lặng thinh.

Ông Thanh-Nhân lắc đầu

trời rồi lấy thuốc dốt hút, bộ

buồn rầu lung-lung. Văn-Anh

ngồi cầm gói thuốc xâu qua

lại, cặp con mắt chẳng

tuy ngó chăm chỉ vào gói thuốc,

song trong lòng thì chẳng suy

nghĩ về công việc của ông thân

có Cúc-Hương mãi mãi. Một

lát chàng nói:

— Thưa ông, việc đã đi rồi

ra rồi, nếu ông có buồn

cho làm thì cũng chỉ bao

tình-thần, hư hại công-việc,

chứ cũng chẳng ích gì. Tưởng

là một đời muốn thì thời

tôi, không có, chờ chờ năm

bảy ngàn thì tôi sẽ giúp

ông được. Cái số tiền của tôi

hòa hòa hiệp với ông và bữa

nay tôi sẽ đem giao cho ông

này, tôi tưởng có lẽ ông lấy nó

mà đắp vào số bạc mất kia

cũng được lắm.....

(Còn tiếp)

Hai người ngồi lặng thinh.

Ông Thanh-Nhân lắc đầu

trời rồi lấy thuốc dốt hút, bộ

buồn rầu lung-lung. Văn-Anh

ngồi cầm gói thuốc xâu qua

lại, cặp con mắt chẳng

tuy ngó chăm chỉ vào gói thuốc,

song trong lòng thì chẳng suy

nghĩ về công việc của ông thân

có Cúc-Hương mãi mãi. Một

lát chàng nói:

— Thưa ông, việc đã đi rồi

ra rồi, nếu ông có buồn

cho làm thì cũng chỉ bao

tình-thần, hư hại công-việc,

chứ cũng chẳng ích gì. Tưởng

là một đời muốn thì thời

tôi, không có, chờ chờ năm

bảy ngàn thì tôi sẽ giúp

ông được. Cái số tiền của tôi

hòa hòa hiệp với ông và bữa

nay tôi sẽ đem giao cho ông

này, tôi tưởng có lẽ ông lấy nó

mà đắp vào số bạc mất kia

cũng được lắm.....

(Còn tiếp)

Hai người ngồi lặng thinh.

Ông Thanh-Nhân lắc đầu

trời rồi lấy thuốc dốt hút, bộ

buồn rầu lung-lung. Văn-Anh

ngồi cầm gói thuốc xâu qua

lại, cặp con mắt chẳng

tuy ngó chăm chỉ vào gói thuốc,

song trong lòng thì chẳng suy

nghĩ về công việc của ông thân